

‘bang voor
de dood
ben ik niet’

EVA KROOT (23) IS ONGENEESLIJK ZIEK. PURE PECH, NOEMEN DE ARTSEN HAAR UITGEZAAIDE LONGKANKER. MAAR BLIJF HAAR VOORAL UITNODIGEN VOOR FEESTJES: “ALLES KAN DE LAATSTE KEER ZIJN.”

het

IS EEN VET CLICHÉ MAAR IK GENIET NU MEER VAN DINGEN.

Ik weet nog dat ik de auto uit stapte toen ik net wist dat ik ongeneeslijk ziek ben. Het was prachtig weer. Ik keek om me heen en dacht: wat is de wereld mooi. En als ik bij mijn vriendinnen ben, huil ik soms vanbinnen omdat ik zo blij met ze ben. Daar stond ik vroeger niet eens bij stil. Laatst was ik met mijn vriend Matthijs een dagje naar Utrecht. Daar genoot ik van, terwijl ik eerder vooral grote reizen wilde maken. *The bigger the better*. Ik ervaar alles intenser, omdat het de laatste keer kan zijn.

Ik had een knetterdruk leven voordat ik ziek werd. Drie keer per week sporten, leuke dingen doen met vrienden of lekker ergens wat eten. Met Matthijs woonde ik al samen. Mijn studie communicatie was mijn prioriteit, ik vond het belangrijk om goede punten te halen. Mijn minor wilde ik in Noorwegen gaan volgen. Maar alles veranderde toen ik negen maanden geleden 's morgens wakker werd met een bult in mijn nek. Ik dacht: die trekt wel weer weg. Maar voor de zekerheid ging ik toch maar even langs de huisarts. Die dacht aan opgezette lymfeklieren door verkoudheid en zei dat ik over twee weken terug moest komen als het dan nog niet weg was. Ik maakte me totaal niet druk. Maar twee dagen later kreeg ik flinke koorts. En de bult werd steeds groter, dus ging ik opnieuw naar de dokter, die mij dit keer doorverwees naar het ziekenhuis. Daar kreeg ik allerlei onderzoeken: longfoto's, een CT-scan, bloedonderzoek, en er werd weefsel afgenomen bij de bult. Het zal wel, dacht ik nuchter. Want ik was nooit ziek, rookte niet, dronk nauwelijks en leefde gezond. Het duurde een week voordat ik duidelijkheid zou

krijgen. In die dagen maakte ik me weinig zorgen. Samen met Matthijs ging ik naar de internist toen de uitslagen binnen waren. In de spreekkamer deed de arts haar mondkapje af. Ze keek me aan en zei: 'Eva, je hebt longkanker.' Ik begon meteen keihard te huilen. Daarna is alles een waas. Ik weet dat de internist mijn ouders en schoonouders heeft gebeld. Daar ben ik haar nog altijd dankbaar voor. Hoe had ik ooit tegen mijn moeder kunnen zeggen: 'Mam, ik heb longkanker?' Ik kón het niet. Matthijs en ik gingen daarna naar huis, waar mijn ouders, broertje en zus ook naartoe kwamen. Iedereen moest huilen. Het verdriet van mijn familie zien was moeilijk. Ik deed ze pijn met iets waar ik zelf ook geen invloed op had. Maar het kwam wél door mij.

Na de diagnose was ik strijdlustig en dacht: dit komt goed, ik pak iedere behandeling aan en ga genezen. Er volgde een PET-scan en vijf dagen later kwam de uitslag die alle hoop wegsloeg. Het bleek dat ik op veel plekken uitzaaiingen heb: in mijn lymfeklieren, de oksel van mijn linkerarm, achter in mijn borstbeen, in mijn nek en stuitje. Hoe het precies ging, weet ik niet meer, maar de longarts liet toen vallen: 'Je weet dat je ongeneeslijk ziek bent.' *What the fock*. Nee, dat wist ik helemaal niet. Ik begon te huilen, net als mijn moeder. Matthijs zag ik wit wegtrekken. **Wanneer ga ik dood, dat was het enige wat ik dacht. En, direct daarna: Matthijs moet een nieuwe, gezonde vriendin krijgen. Ik wilde hem deze ellende niet aandoen en dacht dat het beter voor hem was om uit elkaar te gaan. Sloeg nergens op, want hij houdt van mij om wie ik ben. Dat deze situatie ook kut voor mezelf was, kwam niet eens in me op.**

Direct na dit slechtnieuwsgesprek werd een behandelplan met chemokuren opgesteld. Opereren heeft geen

zin omdat de kanker op zo veel plekken zit. De chemo's moeten levensverlengend werken. De eerste kuur was de hel. Ik werd er doodziek van en lag alleen maar in bed omdat ik niet op mijn benen kon staan, zo slap was ik.

Mijn longkanker is een kwestie van pech, een foutje in de genen, zo zei de arts. Het enige 'mazzeltje' dat ik heb, is dat onlangs bleek dat mijn kanker een bepaalde mutatie heeft die doelgericht behandeld kan worden met pillen. Dat scheelt me tig ziekenhuisbezoekjes, want ik hoef geen infuus. De pillen moeten ervoor zorgen dat de groei van de kankercellen wordt afgeremd, dus dat er niets nieuws bijkomt. Uit een recente scan bleek gelukkig dat de pillen onwijs goed aanslaan: het aantal kankercellen is met driekwart verminderd. Helemaal kankervrij word ik niet, maar dit is natuurlijk fantastisch nieuws.

Voor de medicijnen die ik nu slik, word ik op den duur immuun. Dat kan over twee jaar zijn, of eerder. Voordat ik wist dat ik die mutatie had, zag ik het somber in. De tumoren bleven groeien. Ik hield er serieus rekening mee dat ik nog maar een paar maanden te leven had. Gek genoeg moest ik omschakelen toen ik hoorde van de mutatie en pillen. Dacht ik dat ik bijna doodging, kreeg ik ineens extra tijd. Nergens heb ik invloed op, soms voel ik me een speelbal van de kanker. Ik probeer vertrouwen te hebben en niet te ver vooruit te kijken. Met de dood houd ik me weinig bezig. De artsen kunnen niet zeggen hoelang ik nog leef. Plus: ik wil het niet eens weten. Want wat heb ik daaraan?

Soms vergeet ik even dat ik ziek ben. Dat dit wél zo is, merk ik vooral aan mijn energie. Ik ben snel moe en buiten adem. Moet dingen nu echt plannen; na een middag shoppen heb ik een dag nodig om bij te komen. Mijn haar ben ik gelukkig niet verloren door de chemokuren, omdat ik een *cold cap* droeg tijdens de

behandelingen. Deze kap koelt de haarzakjes, en dat voorkomt haaruitval. Aan de buitenkant zie je niet dat ik ziek ben. Dat is ook weleens lastig. Zo ging ik in een rolstoel met vrienden naar de Efteling omdat ik niet lang kan lopen en staan. Toen kreeg ik echt rare blikken van mensen, zo van: hoezo, zit jij in een rolstoel?

Van mijn vriendinnen krijg ik veel steun. Ze sturen een kaartje, geven een cadeautje, appen me dat ze trots op me zijn. Dat is goud waard. Tegelijkertijd is het een leerproces voor iedereen. Op Koningsdag had ik net mijn tweede zware chemokuur gehad, tuurlijk kon ik niets vieren. Maar op Snapchat zag ik toen wel een foto van mijn vriendinnen bij elkaar. Ik wist van niets en barstte in huilen uit. Waarom was ik niet meegevraagd? Ik maak dat dan wel meteen bespreekbaar. Mijn vriendinnen zeiden dat ze wisten dat ik me beroerd voelde. Het was goedbedoeld, maar het is fijn als mensen geen dingen voor je gaan invullen. Nodig me gewoon uit. Misschien ben ik er te moe voor, maar dat bepaal ik dan zelf. Gelukkig begreep iedereen dat, en het is daarna ook niet meer gebeurd.

'Als ik bij mijn vriendinnen ben, huil ik soms vanbinnen omdat ik zo blij met ze ben'

‘Mijn studie was prioriteit. Nu denk ik: de wereld vergaat niet van een onvoldoende’

Over vier weken gaan Matthijs en ik trouwen. Na de diagnose wist ik meteen dat dit iets is wat ik nog graag wilde meemaken: een bruiloft. Zo veel hoogtepunten ga ik missen: een wereldreis maken, huis kopen, kinderen krijgen. Maar dit pakt niemand me af. Het moet een fijne dag worden met iedereen die ons dierbaar is.

Mijn relatie met Matthijs is positief veranderd. We zijn nog hechter en hij is opener geworden. In de vijf jaar dat we samen zijn, had ik hem nooit zien huilen. Nu doet hij dat wel, bijvoorbeeld als we een heftig gesprek hebben over de toekomst. Ik wil graag dat hij dan weer een relatie krijgt. Hij moet weten dat ik overal achter sta, bij alles wat hij doet. Het belangrijkste is dat hij gelukkig wordt. Maar Matthijs wil daar helemaal nog niet aan denken.

Soms raak ik ineens in paniek over hoelang ik nog te leven heb. Zulke buien heb ik zo'n twee keer per maand, dan grijpt dat gevoel me naar de keel en begin ik te huilen en te hyperventileren. Matthijs troost me door me vast te houden. Dan ga ik op zijn borst liggen en luister ik naar zijn hartslag. Daar word ik rustig van. En ik heb het geluk dat ik positief en nuchter ben. Naar het ziekenhuis gaan voelt voor mij niet anders dan naar de supermarkt, ik maak er geen drama van.

Bang voor de dood ben ik niet. Ik denk dat ik naar best

een leuke plek ga. Maar ik ben wel bang om mensen achter te laten die daar verdriet van hebben. Een paar weken geleden had ik een gesprek met de huisarts over euthanasie. Dat was intens. Ineens moest ik bewust nadenken over mijn einde en wanneer het klaar is. Ik ga binnenkort een verklaring hierover opstellen. Als ik alleen maar in bed kan liggen, veel pijn heb en anderen mijn billen moeten afvegen, hoeft het voor mij niet meer. Ik ben 23, dat wil ik niet.

Het ziek zijn heeft me veranderd. Ik heb nu echt schijt aan wat anderen van mij vinden, terwijl ik er vroeger wakker van kon liggen als iemand me niet mocht. Ik maakte me druk om alledaagse dingen. Of ik mijn tentamens haalde. Baalde als de volkorenpasta op was in de supermarkt of was geïrriteerd als mensen te laat kwamen op een afspraak. Nu denk ik: de wereld vergaat niet als iemand een paar minuten te laat is of ik een onvoldoende haal. Daar ga je niet dood van, maar aan kanker wel.

Toen ik hoorde dat ik niet oud ga worden, dacht ik meteen: ik kalk mijn hele huid vol met tattoos. Ik wilde een kinderfoto van mijn zus en mij laten zetten en er eentje samen met Matthijs nemen. Dat zou ik eerder nooit gedaan hebben. Jammer genoeg kan ik me niet laten tatoeëren. Door de chemokuur is mijn lichaam infectiegevoelig en kan ik huiduitslag krijgen.

Via Instagram heb ik soms contact met lotgenoten. De meesten zijn niet ongeneeslijk ziek. Dan zie ik een vrolijke 'laatste chemo'-post. Daar kan ik weleens jaloers op zijn. Die ga ik nooit krijgen. Ik gun het anderen onwijs, maar mezelf ook. Soms denk ik: waarom ik en niet iemand van negentig? Stiekem droom ik nog steeds van genezen. Mijn arts zegt dat ik daar niet van uit moet gaan. Maar ik kan het toch proberen. Hoop moet je houden.” ●

OP INSTAGRAM BLOGT EVA OVER HAAR LEVEN: @LONGENEESLUJK.

TEKST ANNE BROEKMAN FOTOGRAFIE CARLI HERMES STYLING JULIA MULLER VISAGIE MARSHA CALORI BLOUSE DRYKORN OORBELLEN BY TOAK PING ANNA&NINA